

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: KURRER PAA TRAADEN

Citation: Nansen, Peter: "KURRER PAA TRAADEN", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 303. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid75773/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

KURRER PAA TRAADEN

TELEFON-SAMTALE

I Samtalen deltager:

Paa Scenen:

Frk. LILLIAN FRANCKE, 23 Aar.

Udenfor Scenen:

Kammerjunker, cand. jur. HOLGER ØR LINDENBURG, 30 Aar.

Frk. MARGRETE SVALE, 27 Aar.

Endvidere en TELEFONDAME og OPSYNET.

Førmiddag Kl. 12--1. En Dame-Dagligstue med moderne
Elegance

LILLIAN FRANCKE.

Den unge Dame ligger i Peignoir paa Chaiselonguen og læser Avisen. Hun er søvrig og i miserebet Humør. Under hyppig og megen Gaben besørger hun sin Morgenlæsning. Pludselig fanges hendes Interesse af noget i Avisen. Læser under stigende Ophidselse:

„Efter sikkert Forlydende er cand. jur. Kammerjunker, Fuldmægtig i Udenrigsministeriet HOLGER LINDENBURG udset til den ledige Post som Legationssekretær i Wien. Hvis dette Forlydende bekræftes, vil det københavnske Selskabsliv lide et virkeligt Tab. Ikke mindst vor elegante Dameverden vil begræde Savnet af Hovedstadens flotteste Væddeløbsrytter og Ballernes uforlignelige *maitre de plaisir*“.

Lillian har under Læsningen rejst sig; hun krammer nu Avisen forsigtigt sammen og kaster den paa Gulvet.

Det er mageløst! Holger Legationssekretær! Og ikke et Ord har han nedladt sig til at sige mig om det ... Det er altsaa Forklaringen paa hans Fornemhed igaar. Han *følte* sig allerede som stor Mand. Vær saa artig, her kommer *jeg*, Holger *de* Lindenburg, kongelig dansk Legationssekretær og Vigtigpraas.

Pyt! Det er ved Gud ogsaa noget at være vigtig af. Legationssekretær, det kan Enhver blive, naar han blot tilfældig er adelig født og har tilstrækkeligt mange Penge og ikke netop er saa fuldkommen abnorm, at han maa spærres inde.

Det er storartet. Nu bilder han sig sagtens ind, at Alverdens Komtesser slikker sig om Munden efter ham, og at vi andre vil servere os selv paa en Sølvbakke ved hans Morgenkaffe.

.....
Og sikke de oversavler ham i den Avis. Nu be'r jeg: *det københavnske Selskabsliv vil lide et virkeligt Tab. Og vor elegante Dameverden vil begræde Sagnet.*

Gud være evig lovet, at jeg igaar viste ham, at jeg ialfald ikke agter at fordærve mine Øjne for hans Skyld.

Hvad der ærgrer mig mest, er at Margrethe skal have den Triumf.

Alt det andet kunde endda være ligegyldigt. Men at skulle høre paa hendes skinhellige Beklagelser og lade sig sætte til Vægs af hendes: *Sagde jeg det ikke nok! Dér kan Du selv se! ...*

Margrethe kalder mig en Snob, fordi jeg har kunnet lide Holger. Det er snobbet og latterligt, siger hun, at sværme for en Kammerjunker ... Oprigtig talt, finder jeg det langt mere snobbet at være saa bange for at blive anset for en Snob.

Ja, hun er skam sød med sin Folkelighed. Tro-

lovet med et Barn af Folket — Digteren Hans Peter Frandsen. En opblæst Fyr, der tror, at han er bedre end vi andre, fordi hans Far er Husmand. Jeg siger ikke noget ondt om Husmændene. De egner sig vist udmærket til at komme i Rigsdagen og blive Ministre. Men jeg gad se den Husmand, der kunde bære en Kammerjunker-Uniform saadan som Holger. Deril hører der *Race*.

... Jeg er gal. Jeg er skør. Jeg er det umuligste Menneske paa Jorden!

Hvad kommer Holger mig ved længer!

Der er ikke andet for ... jeg maa skrive et Brev til ham, der kan vise ham, hvor jeg foragter ham! Og hvor han er mig komplet ligegyldig! Hen til Skrivebordet, sætter sig, tager Pen og Papir, begynder at skrive ... saa ringer Telefonen.

Hvem kan det være? Holger eller Margrethe?... Ligemeget. Jeg svarer ikke.

Der ringes af.

Stutter. Det var ikke *ham*. *Han* havde ventet.

Begynder atter at skrive. Stopper op. Jeg vil dog ringe til Margrethe og høre, om det var hende. Nu gælder det at være fræk. Hun skal dog ikke have den Triumf at mærke, hvor arrig jeg er.

Skal lige til at ringe op. Inden hunaar det gjort, klæber Telefonen.

-- Aa Gud, hvor jeg blev forskrækket! Nu bare rolig og behersket. Tager Høretæret.

Hallo! Lang i Ansigtet. Næ er det Dig! ... Tager sig i det, slaar om i den lystigste Tone. Goddag, min egen Ven! Hvordan har Du det? — Jo Tak. Jeg morede mig storartet ... Siger Du, at han er en Idiot? Det kan Du selv være. Han saá vidunderlig ud. Og jeg vil sige Dig, han dansede som en Erkeengel. Det var ligesom man kom i Himlen ... Om jeg er fuld endnu? ... Pas Dig selv! Hvordan har dit Hus-

mands-Geni det? Holder han stadig paa, at Du skal afbryde Omgangen med mig, fordi jeg gaar med franske Korsetter? ... Naa saadan! Ja, det kunde han lide! ... Tak, det er smukt af ham. Du maa endelig ikke glemme at takke ham fra mig. Men jeg skal forresten nok selv passe mit Afkom -- naar jeg en Gang faar det ...

... Nej, det blev ikke til noget. Og det bliver det heller ikke. Du kan spare Dig dine Bekymringer.

... Din Mor! Naa, saa selv din Mor mener, at jeg bør være lidt mere forsigtig ... Din Mor er vist en fortræffelig Dame, men Gud fri mig, hvor jeg finder hende modbydelig. Og Du kan stole paa, at det kun er med den største Selvovervindelse, at jeg omgaas Dig som min bedste Veninde ... Om jeg mener, Du ligner hende? ... Jo Gu' gør Du saa. Du ligner hende som den ene Huspostil den anden. Du er mindst lige saa befængt med Moral som hun. Og dit ædle Forhold til Husmanden gør Dig endnu mere hyklerisk ... Nej, for Guds Skyld, misforstaa mig ikke. Jeg er overbevist om, at Jeres Forhold er saa fjoget som vel muligt.

Du blev da ikke fornærmet? Ja vist var det flabet af mig at sige det. Men Du maa da kunne forstaa Spøg.

Hvad er det Du siger om min Tone? ... At den i den sidste Tid er bleven saa forceret letfærdig. Hov, hov! ... gamle Prækehest! Nu staar din Mors Arrigskab Dig ud af Halsen som en osende Flamme.

Ja vel. Jeg indrømmer det. Der kan være noget om det. Men Du burde da kende mig bedre. Du kan da ikke for Alvor mene, at jeg tager den forkælede Drengs Kur saa højtideligt ... Mama! Visvas. Mama er ikke saa dum. Mama er blot lige saa

sød som din Moder er sur. Hun synes ikke, der er noget ond i, at Pigen morer sig — blot det bliver indenfor en vis Etikette. Mama hører Gud være lovet til en Familie, der altid har forstaaet at samle Honning af Livet ... *Les pludselig højt og hjærtligt.* Du maa ikke være vittig saa tidlig paa Dagen! Nej, desværre. Det blev ved Honningen. Det mere solide lykkedes det aldrig mine udmærkede Aner at samle.

... Siger Du det? Ja, Du har maaske Ret. Lindenburgerne har vist altid set paa det reelle. Skønt de da ved Gud ikke behøver det mere. Men oprigtig talt — hvorfor taler vi om alt dette?

Du anser det for din Pligt at advare mig. Maa jeg bare være fri for din Deltagelse, min Pige. Jeg kan paa Ære forsikre Dig, at Du kan spare Dig al din Bekymring. *Jeg har intetsomhelst Ønske om at blive søde Holgers Kammerjunkerinde.* At Du véd det — én Gang for alle.

Vred? ingenlunde. Det driller mig blot en Smule, at Du, min bedste Veninde, kan misforstaa mig til den Grad. Fordi det nu morer mig at flirte lidt med det stakkels Mandfolk og gøre ham kruset i hans velfriserede Hoved.

Ja, naar Du endelig vil, at jeg skal være fuldt ærlig, saa kan jeg godt tilstaa Dig, at ogsaa jeg finder ham dum og latterlig. Navnlig hvis det er sandt, hvad man fortæller ...

Hvad! Har Du ikke hørt det? Alle Mennesker taler da om det, og idag staar det i Bladene.

Har Du virkelig ikke set det? Jo, ved Gud! - - Holger skal være Legationssekretær i Wien. Nu be'r jeg Dig - dansk Diplomat! At han gider ... Ja, Du maa saamæn nok sige det. Du kender jo den gamle Rigs greve v. Hørsten ... Skab Dig nu ikke med din Folkelighed. Ialfald af Omtale kender

Du ham. Han er Mamas Fætter. Og han sagde en Gang — han var i mange Aar Gesandt i Rom —: „At være dansk Diplomat det er ligesaa flovt som at være Dummeper i Cirkus. Ingen tager Hensyn til En, man er udenfor det hele, faar ingenting at vide. Og for at dække sin Latterlighed maa man tage sig en Mine paa, som om man var en Pokkers Figur.“

Og *han* var endda Gesandt. Men dansk Legationssekretær — Dummeperers Dreng.

At Holger gider!

Ja naturligvis. Jeg véd saamæn godt, hvad han vil sige til sin Undskyldning. Han drømmer jo om en stor politisk Karriere. Nu jeg tænker mig om, husker jeg, han en Gang udviklede sin Plan for mig. „Det er dumt,“ sagde han, „at gaa herhjemme. Blot det at leve i den store Verden, selv om man dér spiller en nok saa underordnet Rolle, er langt mere udviklende. Man lærer de store Forhold og de betydelige Folk at kende. Og man lærer ialfald at regne med de virkelige Faktorer. Man bliver ikke saa hjemmelavet indbildsk som danske Politikere ellers. Man lærer at forstaa, *hvor* lidt vi betyder og *hvor* meget vi kan opnaa, maaske netop fordi man ikke regner stort med os.“

Om Holger virkelig har sagt det? ... Ja selvfølgelig, det er da ikke noget, jeg laver ... Du begynder at faa Respekt for ham! Gud velsigne Dig! Du og din Familie lader Jer da ogsaa altid imponere af højtidelige Fraser! I er en forfærdelig tarvelig Familie. Det svupper i Jer bare man siger de rigtige Ord. I sluger dem raat og I gylper dem fra Jer igen med nationalt Velbehag.

Afbrydende. ... Om vi taler her? Ja vist taler vi, det kan De vel høre.

Fortsættende. De Telefondamer er utroligt næs-

vide. Jeg er overbevist om, at de lytter efter alt, hvad man siger. De er nogle uopdragne Tøse, der kunde have godt af at faa deres lange Øren varmede ... Sagde De noget, Frøken? ... Desværre var hun der ikke. Jeg skal sige Dig, jeg har vænnet mig til en Gang imellem at stikke dem én ud— det er kun godt, hvis de hører det, og i hvert Fald linder det. Navnlig er det sundt som Morgen-Forfriskning. Jeg benytter det til Erstatning for J. P. Müller, der er mig lidt for voldsom.

Hvad det var, vi talte om? Ja lad mig se. Nu har jeg det. Vi talte om Holgers Aandrigheder. Oprigtig talt vilde Du paa en Maade passe bedre til ham. I er lige lette at imponere. Baae af Jer selv og af andre ...

Nej, min egen Ven, dér tager Du fejl. Det er nemlig Forskellen paa os to, at jeg ikke er bange for at tilstaa, at det behager mig mere at omgaas velklædte og veldresserede Mennesker end usøgnede Naturfænomener i Normal à la din Husmand, mens Du har en tarvelig Underklasse-Ærbødighed for al Slags Forfinethed samtidig med at Du føler Dig forpligtet til at forhaane den. Du er i Virkeligheden langt mere snobbet end jeg. For ser Du, jeg blæser til Syvende og sidst Folk som Holger en lang Marsch. Jeg *benytter* ham. Han tjener til min Adspredelse. Men *Du*, Du bævrer i dine Bømsis af Benauelse bare Du vejrer hans Renvasket-hed i lang Afstand.

For mig er Holger i dette Øjeblik absolut intet... Du ler haanligt! ... Du kan være forvisset om, at jeg mener det ... Ja vel! Jeg indrømmer, at hvis han igaar havde spurgt mig, om jeg vilde følge ham til Wien som Legationssekretær-Prue, saa havde det maaske fristet mig. Men, *det* er Hemmelig-

heden, det havde da været *mig*, der havde vist *ham* en *Ære* ...

Al Respekt for din lutrede Kærlighed til en Søn af Folket. Jeg føler mig overbevist om, at Du, om Holger bare havde vinket med sin manicurede Lillefinger, var bisset afsted fra din idylliske Husmandslod. Og efter Dig var fulgt med løftet Hale baade din husflidsbroderede Moder og alle dine andre Folkemuseums-Slægtninge. De vilde have sunget Halleluja af Bærelse over, at en Efterkommer af den herømmelige Lindenburske Probenreuter-Familje, hvis Udspring taber sig i en hannoveransk Skandale, havde bevist din højtagede Spidsborger-Familje den Nedlaidenhed at udvælge Dig til Slægtens Vedligeholdelse. Og sikke din gamle agtværdige Provste-Onkel vilde have bræget af Bevægelse over at skulle kopulere to saa himmelsk sammenføjede Levkøjer.

Nej, jeg er ikke færdig endnu ... Krænket Forfængelighed? Ingenlunde ... Heller ikke det, min Sukkertop. Du skulde i det hele taget vogte Dig for at blive smittet af din Moders trutmundede Nederdrægtighed.

Og hvis Du er fornærmet paa egne og Familjens Vegne, værsgo'! Jeg skal ikke klatre mig til Dig .. Ja vist er jeg arrig. Jeg er saa arrig, saa jeg kunde springe i Luften. Og jeg maa til den yderste Grad beherske mig for ikke at lade Nogen mærke, hvor rasende jeg er.

Lykkes det mig ikke?

Det manglede da bare, at man ikke skulde have Lov til at give sig Luft overfor sin bedste Veninde.

Nej, naturligvis. Du kan ikke gøre for, at Holger bærer sig ufint ad overfor mig. Det *kan* Du ikke. Det er ikke Dig, der skal være Legationssekretær i Wien — nej, og det kan Danmark sikkert være

glad over. For med Dig vilde følge hele Familie-Basserallen. Og Gud fri og bevare os, alt det Vrøvl I vilde rode baade Jer og Landet ind i.

... Men der er én Ting, som jeg bebrejder Dig.

Mens jeg aldrig har sagt et ondt Ord om din uværdige Forlibelse i din højkomiske Laban, saa er Du ved at revne af Jalousi bare Du hører Holgers Navn. Gudbevares, jeg skal med Andagt og Ærbødighed høre om, hvordan Du og din Gaian stormer Himlen og entrer Stjærnerne, der ryster af Grin over Jeres Narrestreger, mens Du daaner hen af Forargelse over, at jeg overhovedet kan nedlade mig til at gøre Indtryk paa Mandfolk. --

... Nu véd Du det ... jeg er led og ked af dit moralske Formynderskab. Jeg har ikke din Evne til at hykle og lyve for mig selv og andre. Naar Du holder Andagt i Krogene med din Skat og i Mørkningen lader Dig velsigne af hans svedige Hænder, saa tror Du, det er noget stort og ophøjet der fuldbyrdes. Og Du forlanger, at jeg ogsaa skal finde det yndigt. Men naar jeg ærligt og redeligt tilstaar, at jeg anser Holger for det dejligste Mandfolk i Verden, straks besvimer Du over min Immoralitet. Og med den Energi, der er Jeres Familie medfødt, raster Du ikke, før Du har faaet mig til at indrømme, at det Valg, jeg har gjort, er mig uværdigt.

... Tak, det er meget venligt af Dig. Det er netop fordi Du sætter saa stor Pris paa mig. Du stiller de største Fordringer til den, der skal lykkes sig med en Juvél som mig! Du er simpelthen fænomenal! Dit Hykleri overgaas kun af din Frækhed. Jeg tror, Du vilde egne Dig til at være Telefondame.

Afbrydende. Nej, Frøken, der var Ingen, der talte til Dem. De troede, vi var færdige? Det er vi altsaa

ikke. Ja, den Abonnent maa vente. Og De maa lade os i Fred ... Meget elskværdigt af Dem. Men jeg beder Dem ganske roligt vente, til vi ringer af.

Fortsettende. Det er virkelig for galt, jeg skal dog klage til Opsynet ... Aa, oprigtig talt, hvad skulde det egentlig være, der var saa vigtigt, at det ikke kunde opsættes de Par Minutter? ... Nej Du, det er ikke andet end Nysgærrighed og Næsvished ... Holger! Er Du gal? Hvad skulde *han* ville? ... Nej Du, Holger og jeg plejer ikke som visse andre at lumre i Telefonen ... Hvis det nu alligevel var ham? Ja, det er mig da revnende ligegyldigt ... Du synes dog ... ja, Du synes saa meget. Men *det* er ialtfald en Misforstaaelse.

... Jeg sagde ikke, at jeg elskede Holger ... Nej, Du har taget fejl. Det er meget rigtigt, at jeg har *sværmet* lidt for ham ... Ja, det er saamæn meget muligt, at jeg, for at drille Dig, har brugt stærke Ord ... Skal jeg ganske ærligt sige Dig, hvordan det staar til mellem os? ... Altsaa, uden alt Omsvøb, det er totalt forbi imellem os. Jeg har blot ikke villet sige Dig det, fordi jeg ikke undte Dig den Triumf.

... Jamen, det var Usandhed. Vi havde det slet ikke yndigt sammen igaar. Vi havde det overhovedet ikke sammen. Jeg ignorerede ham ... Ikke en eneste Dans. Jeg sagde, at jeg *var* engageret. Og for at ærgre ham dansede jeg ustandseligt med *Silkeaben* ... Kender Du ikke ham? Jo vist gør Du. Du véd, det er ham, der er Søn af Silke-magasinet ... Nej, særlig fremragende er han ikke. Han ser taabelig ud. Men han stepper vidunderligt ... Naa, *det* er nu for meget sagt. Aandssvag er han slet ikke. Men svag af Aand, *det* er han ...

Ja Gud være lovet var Holger rasende. Han var

hvidglødende. Men Du aner ikke, hvor det er mig revnende ligegyldigt.

Afbrydende. Hvor vover De! Jeg sagde jo, vi vilde være i Fred. Hvad siger De? Vil Opsynet tale med mig? Og det kan ikke vente? ... Ja ja da. Om et Øjeblik! Jeg skal selv ringe op, naar jeg er færdig.

Forsættende. Du maa undskylde min egen Ven. Men det er formodentlig Mama. Jeg bliver nødt til at ringe af. Saasnart jeg kan, ringer jeg igen. Farvel saa længe, Du kære! ... Er Du forrykt? Saa fræk er han dog ikke. Du kan tro, efter den Omgang igaar nærer han sig nok!

... Ja, Farvel saa længe da. Og hils hele Familien.

Hastig Afringing.

LILLIAN har rejst sig, gaar hen til Bordet, tager et Cigaret-Etui, aabner det, tager en Cigaret. Mama er det ikke. Noget saa indviklet som at benytte Opsynet til at faa mig fat vilde hun aldrig falde paa. Margrethe er det altsaa ikke. Silkeaben har ikke Hoved til det. Til en saadan Snedighed hører der en Diplomat. Altsaa ... Tænder Cigaretten. ... for at citere Klaskikerne: Nu tænder vi en Cigaret og saa spiller vi fint.

Til Telefonen. Ringer. Ja, Frøken, det er mig. Vilde De saa give mig Opsynet ... Tak. Hallo! Er der Opsynet? De taler med 3743. De har bedt mig afbryde en Samtale, da De havde en presserende Besked ... Hvad er det, De siger! Var det Udenrigsministeren! ... Nej naturligvis. Saa forstaar jeg, at De var nødt til det ... Ja, vil De saa sætte mig i Forbindelse med Hs. Excellence ... Tak, ja jeg venter her ved Telefonen ...

Hallo! Er der Nogen? ... Hallo! ... Ja, det er

mig. Goddag, Ds. Excellence, De har ønsket at tale med mig ... Er det ikke Ministeren selv ... jeg forstaar virkelig ikke ... hvem har jeg da den Ære at tale med? ... Nej, jeg kender ikke Deres Stemme ... Gud, er det Dem, Hr. Lindenburg! ... Ja selv Tak, det var virkelig en meget behagelig Aften ... Men vil De ikke forklare mig ... En vigtig Meddelelse? ... Nej virkelig, jeg er meget spændt ... Nej, jeg har ikke læst Bladene, jeg er lige staaet op ... Naa, ja, jeg var skam lidt anstrængt ... Synes De det? ... Aa hvad! han danser da storartet, og jeg finder da forresten ogsaa, at han er rigtig elskværdig ... Bundlatterlig! ... er det nu ikke en Overdrivelse? ... Véd De hvad! jeg har lagt Mærke til, at mine Venner altid finder hinanden latterlige ... Det er saamæn ikke fem Minutter siden, at jeg maatte forsvare *Dem* ... *Hvem det var* — nej, det siger jeg Dem ikke ... Ja, det var ogsaa pr. Telefon ... Saa-h! Har De ringet før? ... Mange Gange? ... Det var da mærkeligt. Men det er jo sandt, De havde en vigtig Meddelelse at gøre mig ... Nej, jeg kan ikke gætte ... For De skulde da ikke være bleven forlovet? ... Nej naturligvis, det var ogsaa dumt af mig. *Det* kunde det jo ikke have saadan Hast at meddele mig, at De maatte benytte selve Excellencens Navn for at tiltvinge Dem Forbindelse med mig ... Naa, jamen saa kom da med det! ...

Ja saa! ...

Hvorfor jeg ikke siger noget? ... Jeg sagde virkelig: ja saa! ... *Og hvad saa mere?* Ja, hvad skal jeg sige mere? ... De maa tilgive mig. Selvfølgelig skulde jeg ønske til Lykke ... Ja, men jeg sidder og spekulerer paa, hvorfor De idag absolut vilde have, at jeg skulde være den første til at vide denne Nyhed, som De jo siger staar i Bladene og

som altsaa Tusinder af Mennesker kender før jeg, naar De dog igaar kunde have haft rig Lejlighed til at betro mig den ... Ja, det er kedeligt med de Blade, at de aldrig kan vente, men Herregud, i dette Tilfælde maa man da undskylde dem: en saa opsigtvækkende Begivenhed! ... Nej, jeg tænkte sandelig ikke paa at være spydig. Jeg kan ovenikøbet betro Dem, at jeg netop for lidt siden, da Margrethe og jeg talte om Dem, sagde, at det var da et Held, at vi endelig engang fik en begavet Mand ind i Diplomatiets ... Det sagde jeg virkelig. De kan selv spørge hende om det ... Hvad siger De: dér fangede De mig! ... Ja, ved Gud! Dér fangede De mig! Jeg er da ogsaa saa idiotisk, at jeg for den Sags Skyld godt kunde passe ind i vort Diplomati — Bé, bé, ... jeg mener selvfølgelig: som det var indtil nu ...

Afsides. Nu tror jeg, at Øjeblikket er kommet, hvor jeg passende kan opgave at spille fint.

Fortsættende i Telefonen. Nej, jeg sagde ikke noget ... Det var bare en Reprimande, jeg gav en dum Pige ... Men *De* siger heller ikke noget. Er De vred paa mig? ... Mest for igaar? Var jeg virkelig saa ubehagelig igaar? ... Ja, jeg véd sandelig heller ikke, hvad der gik af mig ... Jo forresten, jeg véd det nok. Men det kan ikke nytte at prøve paa at forklare Dem det. De vilde slet ikke kunne forstaa det ... De synes, jeg alligevel skulde prøve paa det ... Skulde jeg for en Gangs Skyld vise Deres Forstand en Smule Tillid? ... Og Deres Hjærte med? ... Ja, jeg véd det nok, Holger, De har altid været min gode Ven. Men netop derfor ... Ja, kort sagt, netop derfor. Netop fordi jeg ogsaa altid har holdt saa meget af Dem ... Ja, men kan De da ikke forstaa ...? Nej, det kan De naturligvis ikke, for I Mandfolk er saadan nogle underlige Mekanikker ...

ja netop Mekanikker. I spiller altid uden Slinger og Afbrydelse den Melodi til Ende, som I er trukket op til. Men vi Kvindfolk, vi har undertiden saamange Melodier i os paa én Gang, og saa hænder det, at vi faar fat paa den gale Melodi. Og saa bliver det først rent akavet, for saa snurrer vi rundt i den og forsøger paa at blive fri for den, og saa griber vi efter de andre Melodier og det bliver bare til Kludder aitsammen, og vildere og vildere larmer den forkerte Melodi rundt i os ...

... Ja, ikke sandt: det var da en ganske tydelig Forklaring, nu forstaar De det hele? ...

... De vil gjerne høre det en Gang til! Det synes jeg er saa rimeligt. For, hvis De er saa begavet, som haade De selv og jeg tror, saa maa De ogsaa have fornummet, at alt dette er sagt for at formilde Dem.

De er ikke ganske med. Forstaar De da ikke, at jeg selv ikke begriber et Ord af det hele? Jeg var netop som jeg ikke vilde være. Jeg havde glædet mig til at være sammen med Dem, og i det samme jeg saå Dem, fo'r en ondskabsfuld Aand i mig. Og jeg sagde og gjorde just det jeg ikke vilde. Og De blev mer og mer fortrukken i Ansigtet, og jo mere De blev det, des mere Magt fik Ondskaben over mig. Men til min Undskyldning tjener, at De straks anslog en Tone, som var saa underligt fremmed. Der var noget saa fremmed, næsten unaturligt over Dem, da De kom ind i Salen og ligesom rent for en Ordens Skyld spurgte mig: Vi danser vel, som sædvanligt, 1ste Vals efter Border? Saa tænkte jeg, nej jeg tænkte slet ikke, men saa var det, at Melodierne inden i mig begyndte at løbe løbsk og at jeg fik fat i den gale Melodi. Og saa kunde jeg ikke slippe ud af den den hele Aften ...

... Men det forstod De ikke et Muk af? Maaske dog, siger De ... Hvad mener De med, at det beror paa *gensidig Forstaaelse* ... Hvad er det, De vil have, jeg til Gengæld skal forstaa hos Dem? ..

Er det sandt? ... Aa det er vist bare noget, De nu har funderet paa ... Og jeg, som blev saa rasende før, da jeg læste om Deres Udnævnelse, for jeg syntes jo nok, jeg kunde have fortjent, at De for gammelt Venskabs Skyld selv havde fortalt mig det ... Nej, det var da forfærdelig morsomt ... Paa den Maade har vi altsaa begge spillet hvinende falske Melodier — sikken Symfoni! ... Skal vi saa trykke hinandens Hænder?

Lillians Ansigt optager efterhaanden et saligt Udtryk, mens hun lytter til Stemmen i Telefonen. Da hun endelig igen tager Ordet, er hendes Stemme smeltende blød og hun taler ganske sagte, næsten hviskende.

Og alt det meget andet, De ogsaa vilde have talt med mig om, faar jeg nu aldrig det at høre? ...

After Pause, mens hun stråler af Hentykkelse ... saa fortsætter hun:

Jamen, naar det ikke egner sig til at siges i Telefon, saa kunde De maaske ... ja, for det træffer sig saa heldigt, at Mama er ude til Frokost ... Ja, hvis De da tror, at Diplomatiets kan undvære Dem saalænge? ... Ler en Smule forlegen. Naa saadan, ja det forandrer naturligvis Sagen ... jeg er virkelig meget spændt paa, hvad det er for en delikat diplomatisk Mission De har overfor mig ...

Nej, før om en halv Time maa De ikke komme ... jeg maa dog modtage Legationssekretæren i korrekt Paaklædning ... Nej, nej, det gaar ikke an: selv mellem venskabeligt sindede Magter maa man holde paa Etiketten ...

Ja ja da, kære Holger, saa ses vi om lidt. Jeg glæder mig virkelig *meget* ... Jeg har den Ære, Hr. Legationssekretær ...

Lillian bliver endnu et Øjeblik siddende med Telefonrøret, kysser hastig to Gange paa Fingeren ind i det, lægger det saa og ringer af.

Og saa er der endda Folk, som bestrider Darwins Teori! Vil nu f. Eks. jeg kunne benægte, at Holgers og min ophøjede Kærlighed nedstammer fra en ganske rudimentær Flirt med en Silkeabe?

Rejser sig, frem i Stuen.

Men, som Goethe siger — Gud bevares, hvor man i Grunden er dannet og hvor rart det er i afgørende Øjeblikke at kunne sine Klassikere —: Jeg blæser alle Teorier en lang Marsch ... Thi som den berømte Digter videre siger:

*Ça ne vaut pas l'amour
l'amour, le bel amour.*

Stærk Opringning i Telefonen.

... Nu manglede det bare, at han havde betænkt sig! Til Telefonen.

Hallo! Naa, er det ikke andre end Dig! ... Ja, undskyld, min kære Ven, det var ikke for at fornærme Dig, men Du maa skam skynde Dig, for jeg skal ind at klæde mig om ...

Om det haster saa meget? Ja, det gør det ... Tak, nej ellers mange Tak, det kan jeg ikke ... Synes din Husmand virkelig, at det var *stolt gjort* af mig at bryde med Holger? ... Og som Belønning vilde han invitere mig til Chokolade? ... Du maa takke ham saa mange Gange, men det er mig ganske umuligt, for jeg venter netop Besøg ... Af hvem? Ja, jeg tør næsten ikke fortælle Dig det ... Ja ja da, naat Du endelig vil vide det: af Holger ... Styr nu

din Glæde paa mine Vegne ... Hvad det skal betyde? Det betyder — hold Dig godt fast, jeg kan mærke, hvordan Du pruster op til Besvimelse — det betyder, min ejesøde Ven, at ogsaa jeg nu gaar ind i Diplomati.

... Hallo! Er Du der ikke? ... Gud, hun er død!
